

Diari portaveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Política vella

Recordeu aquells anys d'avantdictadures en els quals els monopolitzadors de la política, els de la Lliga, en apropar-se èpoques electorals s'adreçaven al poble amb aquells programes saturats de bells ideals i d'un racialisme molt masclé i encoratjador, sense que, però, per altra part es descuidessin de tocar tots els ressorts d'aquella corruptela política, per tal de conseguir el major nombre possible d'actes.

Recordareu també aquelles victòries apoteòsiques celebrades amb aquells banquets monstres, així com aquelles anades i vingudes de Madrid en les quals ens deien que ja la portaven a la butxaca.

Tots aquells programes i totes aquelles victòries queien en el més absolut oblit així que s'havien adjudicat les actes i aquell famós partit que monopolitzava la política de Catalunya ja no es recordava mai més de la felicitat dels catalans fins que s'apropaven unes noves eleccions. Tant era així que cap a l'any 22, de totes aquelles anades i vingudes no en quedava altra cosa que unes cessanties de ministre obtingudes en unes negociacions realitzades a espatlles del poble, amb la força representativa que aquest els havia donat, i contra la voluntat i els interessos de la majoria que els havia elegit.

Aquesta actuació de la Lliga havia portat moltes defeccions entre els elements catalanistes i uns quants deixebles joves de la Lliga freturosos d'aprofitar-se de la política, fundaren el partit d'Acció Catalana.

Els prohoms de la Lliga varen enfadar-se i excomunicaren a tots aquells deixebles atrevits i ambiciosos que s'havien rebelat d'una manera tant iníqua.

Vingueren unes eleccions que foren una sorpresa, però a les que de fet no hi acudí la immensa majoria del poble, vingueren després aquells llargs anys de dictadures i aquells partits acaparadors del catalanisme foren prou vius per no enfrontar-se seriosament amb els dictadors i adoptar una actitud prou escaienta per tal de no escamar al poble; però vingueren les primeres concessions de regidories i probabilitats d'eleccions i ja tenim que els representants d'aquells

tantes vegades esmentats partits s'agafen fortament als càrrecs que la casualitat els ha posat entre mans, i ja es barallen per la confecció de llurs candidatures.

Això passava durant l'any 1930 i començaments del 31, precisament quan tot el poble frisava per treure's de sobre el pes mort i asfixiador de la monarquia; més aquells senyors de la Lliga i d'Acció s'oblidaren de la necessitat de realitzar la revolució i només es preparaven a recomptar llurs forces per tal d'assaltar els llocs de les corporacions públiques.

En aquells moments com tantes altres vegades, no saberen interpretar el voler del poble sobre el qual cal apoiar-se si es vol realitzar una obra democràtica, i com que el poble ja estava cansat de gent que l'enganyava i amb les dictadures havia après a conèixer els homes i els partits, en venir el dotze d'abril va saber bandejar a tots els senyorets trampistes i ambiciosos i va elegir els revolucionaris autèntics.

No cal fer esment de l'esverament i de la sorpresa de tots els grans savis polítics que militen en ambdós partits esmentats, com tampoc caldria dir quin és el seu despit en veure que sense comptar amb el seus savis consells s'està realitzant una tasca tan catalanitzadora i no cal dir liberal, que ja podeu assegurar que el balanç de cinc mesos és molt més valuós que el de tota la història d'aquells dos partits.

Aquella gent que milita a la Lliga i a Acció, i que ells mateixos es diuen savis, tècnics i altres adjectius per l'estil, estan més que contents perquè a les eleccions del diumenge prop passat obtingueren 30 i 15 mil vots respectivament. I amb aquests números volen intentar de demostrar que l'Esquerra va quedar derrotada.

"La Veu" i "La Publi", els quals fa quatre dies que es malparlaven així com tots els petits satèlits que els segueixen, tots els dies surten al carrer celebrant una victòria migrada i obtinguda gràcies a la caritat d'haver-se abtingut la immensa majoria del cos electoral.

Ens parlen novament dels seus programes, de la seva catalanitat i

Assemblea Comarcal de l'Esquerra Republicana de Catalunya del Baix Camp

D'acord amb la convocatòria del Concell Central del partit i tal com ja teníem acordat, el dia 11 d'aquest mes tindrà lloc l'Assemblea Comarcal del Baix Camp al local del Foment Nacionalista Republicà de Reus i a les 11 del matí.

Ordre del dia:

Aprovació dels Estatuts de la Federació Comarcal.

Propaganda política.

Proposicions dels delegats.

Esperem que totes les entitats procuraran trametre llurs delegats, donada la importància de l'esmentada Assemblea.

Els diputats de l'Esquerra i el dictamen sobre ensenyament

Amb motiu de la discussió de la qüestió de l'ensenyament, que començarà aviat en el debat constitucional, ha tornat a posar-se de manifest el problema de Catalunya.

Els senyors Alomar, Carner, Xirau, Companys, Sbert i Gassol celebraren dimecres a la tarda en un saló del Congrés una llarga conferència estudiant el dictamen i buscant la fórmula d'introduir-li, per mitjà de vots particulars i esmenes, les modificacions necessàries per a que doni satisfacció a les aspiracions autonomistes de Catalunya en relació amb l'ensenyament.

Els senyors Xirau (Josep) i Sánchez Albornoze mantingueren conversacions per veure d'arribar a una fórmula de conciliació entre les dues tendències que mantenen els grups a què perteneixen ambdós senyors.

El senyor Sánchez Albornoze ha redactat una esmena que pot servir de base per a la desitjada transacció.

de la seva racialitat. No cal que perdin el temps que ja els coneix tothom.

Els de la Lliga no tindran altres vots que els dels reaccionaris de tot Catalunya, els d'Acció Catalana gairebé que ja podrien plegar la parada, perquè dubtem que mai més ningú els comprí la mercaderia.

La minoria radical i el problema religiós

Dimecres al matí es reuní al Congrés la minoria radical sota la presidència del senyor Lerroxe.

Jo sóc laic—va dir—pels quatre costats; però cal atemperar-se a les circumstàncies sense originar dificultats a la República, i per tant avui per avui crec que ha de portar-se a cap la separació de l'Església i de l'Estat, amb el laïcisme de l'ensenyança; però no la supressió de les ordes religioses ni la confiscació dels seus béns, mentre aquestes ordes s'ajustin a les lleis de la República.

Afirmà que li sembla que no s'ha de coartar la llibertat de pensament de cap dels components del partit, però que és necessari que tots ells s'adaptin a les decisions que es prenguin, ja que és necessari mantenir la disciplina, indispensable en tots els partits.

Després d'aquest discurs els reunits, acordaren per aclamació concedir un vot de confiança al senyor Lerroxe, per traçar les normes del partit en la qüestió religiosa a base de la proposta de l'Aliança Republicana, que el mateix senyor Lerroxe portava a la butxaca.

En la part essencial diu la proposta, coincideix amb l'avantprojecte constitucional de la comissió jurídica i amb les línies generals del discurs del senyor Lerroxe.

ANUNCIANTS:
"FOMENT" ES EL DIARI
QUE US CONVE.